

ANTH4710 - Internship

Vår 2021

Mitt internship hos Æra

I denne rapporten tar jeg for meg mitt internship hos Æra. Jeg vil se på hva jeg har lært, hva jeg har gjort og hva internshipet har gitt meg. I tillegg skal jeg gå nærmere inn på hvordan jeg har kunnet knytte internshipet opp mot kunnskap jeg har tilegnet meg gjennom emnene på mastergraden i sosialantropologi ved UiO. Selv om jeg ikke brukte antropologisk teori eksplisitt i analyse og jobb gjennom internshipet har jeg, spesielt gjennom skrivningen av denne rapporten, lært at min måte å analysere, samt se på utfordringer og materiale i stor grad har blitt formet av min sosialantropologiske utdanning. Det har vært spennende, utfordrende og veldig lærerikt å få ta i bruk mine sosialantropologiske kunnskaper og egenskaper på et mer praktisk nivå.

Hva har jeg lært om Æra?

Æra er et firma med fokus på innovasjon og bærekraft. Noen vil kalle det et konsulentfirma, men etter å ha jobbet der vil jeg påstå at det er mer enn som så. I tillegg til å hjelpe bedrifter å utvikle og forbedre seg på en bærekraftig måte ser de også på samfunnsproblemer de kan hjelpe til med å løse. Denne typen prosjekter har de gitt navnet Floke, og har engasjert en rekke små og store selskaper rundt om i hele Norge. Jeg fikk ta del i et prosjekt om pandemien vi lever i og et prosjekt i samarbeid med Hold Norge Rent om dovett. Jeg fikk også en innføring i hvordan Æra bygger opp et prosjekt og business delen som går inn i enhver prosess. Det var spennende å høre om en rekke ulike prosjekter på fredags møtene, samt delta på event om Utenforfloken hvor en rekke aktører har gått sammen for å finne en løsning på utenforskap hos barn og unge i Norge. Jeg har også blitt mer bevisst på egne handlinger og holdninger gjennom prosjektene jeg har tatt del i. Jeg har lært mer om hva som ligger i konseptene bærekraft og innovasjon, og hvordan disse kan brukes i kombinasjon med business og strategiprosesser.

Hvordan har internship-perioden min hos Æra vært?

Fra starten av februar og frem til midten av april jobbet jeg tre fulle arbeidsdager i uka hos Æra. Jeg ble satt i kontakt med selskapet gjennom veilederen min Thomas Hylland Eriksen. Gjennom samarbeid med Æra visste han at de hadde en antropolog som kunne gi meg relevante oppgaver i selskapet. Antropologen, Anne Lene, har fungert som mentoren min

gjennom internship perioden. Det så jeg på som en veldig stor fordel. Ettersom vi kommer fra samme fagfelt kunne hun gi meg oppgaver ut fra hvilke kunnskap og ferdigheter vi opparbeider oss gjennom utdanningen i sosialantropologi. Jeg kommer mer tilbake til dette senere i rapporten. Den felles forståelsen og de felles referansene ble tydeligere for meg gjennom internskapet. Æra er et tverrfaglig selskap med ansatte fra mange ulike fagfelt slik som design, business, ledelse, sosialantropologi, service design og økologi m.m. Gjennom en rekke møter og diskusjoner lærte jeg at tankesett mentoren min hadde, som var åpenbare for meg, ikke ga like mye mening for andre fra andre fagfelt. Dette gjorde meg også mye mer bevisst på hva som skiller sosialantropologi fra andre disipliner.

En viktig faktor i hvordan internskapet mitt har vært er den fortsatt pågående pandemien vi alle lever under. Jeg ser på meg selv som heldig for å ha hatt muligheten til å gjennomføre internskapet mitt til tross for restriksjoner og usikkerhet knyttet til arbeidssituasjonen. Det er likevel ikke mulig å ikke peke på ulempene ved å gjennomføre internskapet under kraftig nedstengning av samfunnet. På bakgrunn av restriksjonene knyttet til hjemmekontor som en regel i Oslo gjennomførte jeg hele internskapet mitt fra kjøkkenbordet hjemme i min egen leilighet. I likhet med alle forelesninger så langt i mastergraden min har jeg dermed utført alle møter via Zoom og Teams. Jeg har heldigvis hatt muligheten til å delta på Æra's ukentlige fredagsmøter hvor det i tillegg til jobbsnakk har vært rom for litt småsnakk med kollegaer. I en ideell situasjon hadde jeg likevel ønsket meg muligheten til å være på kontoret sammen med alle de jeg jobbet sammen med. Både for den sosiale delen og for økt deltagelse i prosjekter. Til tross for dette følte jeg meg velkommen og godt tatt imot blant de andre i selskapet, om det så kun var gjennom skjermen.

Hva har jeg gjort?

Som nevnt jobbet jeg fra hjemmekontor og brukte store deler av internship-perioden på Teams og Zoom. I tillegg til fredagsmøter fikk jeg ta del i analyse møter på de to prosjektene jeg jobbet på. Der fikk jeg snakke med både kunder og eksperter som samarbeider med Æra på et av prosjektene. Samtidig ble jeg gitt mye ansvar og fikk mange oppgaver jeg skulle løse uten instruksjoner til hvordan det skulle gjøres. Det føltes skummelt i starten, men det tvang meg også til å stole på min egen kunnskap og ferdigheter.

Konkret transkriberte jeg intervjuer, analyserte de og var med på analyse møter med både kollegaer i Æra og ekspertpanelet på det ene prosjektet, hvor blant annet Thomas Hylland

Eriksen og Dag Olav Hessen deltok. Jeg forsøkte å komme opp med vinklinger vi kunne selge inn til aktuelle samarbeidspartnere og finne kontaktpersoner til noen av de største offentlige institusjonene i Norge. Selv om jeg tidvis tvilte på min egen kompetanse til å løse oppgavene jeg fikk, setter jeg stor pris på tilliten jeg fikk fra kollegaene mine hos Æra. Jeg tok mange sjanser og delte tanker rundt analyse og innfallsvinkler, som ble godt mottatt. Utover dette tok jeg også del i analyse av mobil etnografi gjennom en app kalt MyInsight. Analysen brukte jeg både til analyse og til materiale for presentasjoner for kollegaer og kunder.

Dypdykket og Dovett var navnet på de to prosjektene jeg har vært involvert i. Dypdykket - Forbi Korona, har fulgt 19 deltakere rundt om i Norge siden pandemien brøt ut i mars 2020. Æra har gjennomført dybdeintervjuer med deltakerne jevnlig gjennom hele pandemien, samtidig som deltakerne har delt videoer fra sin egen hverdag i appen MyInsight. Formålet med prosjektet har vært å skaffe kunnskap om hvordan en pandemi påvirker det norske folket, og hva vi kan lære av pandemien i møte med fremtidige utfordringer. Gjennom å bruke ulike linser og spenningsfelt har det blitt gjort analyser ut fra all dataen som har blitt samlet inn til nå. Det var spennende å få ta del i mange ulike deler av prosjektet. I prosjektet Dovett i samarbeid med Hold Norge Rent ønsket Æra å finne ut av hva som kastes i do og hvorfor. Med kunnskap om at det kastes mye i do som ikke hører hjemme der, gjennomførte Æra intervjuer med et utvalg deltakere i ulike aldersgrupper, bosatt rundt om i Norge. I min internship periode fikk jeg være med på å analysere disse intervjuene, samt videoene deltakerne delte i appen MyInsight. Her fikk jeg se hvor tett på deltakerne det er mulig å komme gjennom mobil etnografi. Deltakerne delte åpent om hva de kastet i do uten å tenke over det, og hva de hadde kastet i do hvis de ikke hadde blitt gjort oppmerksomme på det gjennom intervjuene. Jeg fikk være med på analysemøter og komme med innspill til spørreundersøkelser, presentasjoner og rapporter.

Hvordan har jeg brukt sosialantropologisk kunnskap?

Ettersom jeg har jobbet på prosjekter som ikke har tatt i bruk konkret teori har jeg ikke brukt spesifikke antropologiske tekster og teorier eksplisitt i analysen. Jeg har derimot hatt bruk for mye metode vi lærer gjennom mastergraden vår. Samtidig er jeg overbevist om at den linsen jeg har lært å bruke for å se verden gjennom sosialantropologien, har vært med meg gjennom analyse og tolkning av materiale og arbeidsoppgaver hos Æra. Da jeg først skulle skrive om

dette var det vanskelig å sette fingeren på hvordan jeg har tatt i bruk antropologien i internshipet mitt. Men etter å ha gått tilbake til eksamener og notater jeg skrev i blant annet ANTH4010, ANTH4030 og ANTH4150 ble det klart for meg at jeg har tatt med meg mer enn jeg trodde.

I ANTH4010 lærte jeg om en global bevissthet og kulturforskjeller blant grupper, men også innad i grupper (Eriksen, 2016). Jeg lærte at det ikke finnes *et* lokalt perspektiv, men mange. Dette var nyttig å ha lært mer om når jeg gikk inn i prosjekter med deltakere fra Norge. Jeg hadde forståelse for hvorfor det var viktig å ha med deltakere fra både Øst- og Vestlandet, og mennesker i ulike livssituasjoner. For nordmenn er ulike fra sted til sted, men også innad på samme sted. Ettersom Dypdykket tar for seg pandemien i Norge var det dermed viktig å ha et bredt spekter av deltakere. I rammeverket brukt ser vi også på spenningsfelt som individ/samfunn, likhet/ulikhet, og lokalt/globalt. Disse spenningsfeltene var vanskelig for mange å forstå, spesielt de som ikke selv var veldig involvert i prosjektet. For min del knyttet jeg det raskt opp til teorier som Eriksens (2016) lokale/ globale, for ikke å snakke om konseptet hvor de to brukes sammen, “glocal”. Jeg tenkte på Appadurai’s artikkel om ‘imagination’ (1996) samt Anderson’s (2010) *Imagined communities* og forestillingene om hva samfunnet er. Dette har vært interessant gjennom analyse på Dypdykket og snakk om dugnaden vi alle har måttet tatt del i gjennom pandemien.

En annen teori som har vært veldig relevant det siste året er teorien fra Marianne Gullestad om “likhet som likeverd” (sist lest i Melhuus, 2007). Gjennom pandemien har det blitt tatt en rekke avgjørelser som prioriterer enkelte samfunnsgrupper over andre. Dette har ofte vært et tema blant deltakerne i Dypdykket. Anderson definerer nasjonen som “an imagined political community” (Anderson, 2010, s.49) ettersom de fleste medlemmene aldri vil møtes, men likevel ser på seg selv som en del av samfunnet. Dette har blitt satt på prøve under pandemien på en rekke ulike måter, som ved retningslinjer fra sted til sted og vaksine prioritering. I mitt arbeid med Dypdykket har dette vært viktige teorier å ha med seg. I Dovett prosjektet fikk jeg også se mange ulike perspektiver på hvordan deltakerne forholder seg til ansvar på individ/samfunnsnivå. Selv om Melhuus’ (2007) artikkel i hovedsak handler om hvordan å skape en familie, har også denne aspekter som jeg har kunnet dra nytte av. Her tenker jeg spesielt på forholdet mellom forestillingene om måter å skape familie på fra parenes side og myndighetenes side. Parene og myndighetene fokuserer på ulike områder og legger ulike verdier til grunn for hvorfor enkelte metoder skal være lovlige eller ikke. Dette kan spesielt

knyttet til Dybdykket hvor det gjennom hele prosjektet har vært uenigheter mellom myndigheter og folket, om hva som er best for både samfunnet og enkeltindividene.

I ANTH4030 leste jeg artikler om hvordan det å gjøre feltarbeid hjemme, ofte har blitt kritisert innenfor antropologien. Da jeg startet i internshipet mitt hos Æra så lærte jeg fort at det var nettopp dette som gjaldt. Eller hvertfall en form for feltarbeid. Spørsmålet Passaro (1997) og Harden (2011) reagerte på i artiklene sine var om en var 'distant enough' hvis en gjorde feltarbeid på hjemmebane (Passaro, 1997, s. 153). Dette var absolutt ikke et fokus hos Æra. Tvert imot snakket vi til stadighet om at vi er i samme båt som deltakerne. Vi lever alle i denne pandemien, og vi blir alle påvirket av den i mindre eller større grad.

Scheper-Hughes (2000) skrev en interessant artikkel om hvordan hennes snevre fokusområde førte til at hun kun så en liten del av det samfunnet hun studerte. I prosjektene jeg fikk ta del i jobbet vi utifra samtaleguider, men laget også nokså åpne oppgaver i MyInsight, hvor deltakerne selv kunne dele det de var opptatt av innenfor temaene i prosjektet. I samtaleguidene var det også lagt inn endel spørsmål som oppmuntret deltakerne til å dele det de så på som viktig eller relevant. Dette mener jeg gir et mer nyansert bilde enn om vi kun hadde spurt om akkurat det vi ville høre. I Dovett prosjektet var inngangen til intervjuene kildesortering og deltakernes engasjement for dette. Ved å se på et større bilde kunne vi lettere finne sammenhenger og likheter/ulikheter.

Videre fant jeg også kilder på det jeg tidligere beskrev som en felles forståelse mellom min mentor og meg. Anna Tsing skrev blant annet at "good fieldwork is supposed to change the fieldworker's research questions" (Matsutake Worlds Research Group, 2012, s. 410). Dette var for meg noe implisitt da jeg tok del i Dybdykket som fulgte pandemien. Ettersom vi fulgte deltakerne i en pågående og usikker tid, kunne prosjektet ta mange vendinger. Dette er noe jeg tar med meg inn i både feltarbeid og arbeidslivet; at veien blir til underveis.

Fra Nolan (2017) lærte jeg at antropologi utøvere (practitioners) ofte er mobile og går fra en jobb til en annen. De blir ofte satt på team med kollegaer fra en rekke disipliner og må derfor lære seg å jobbe sammen med andre med et annet utgangspunkt enn sosialantropologi (Nolan, 2017, s. 50, 54). Dette var en god beskrivelse av arbeidsgruppen hos Æra. Gjennom tverrfaglige prosjekter ble det å kunne oversette uttrykk og forståelser viktig. I ANTH4150 fikk jeg også muligheten til å velge ut eget pensum. Jeg fokuserte på artikler som kunne hjelpe meg i internshipet mitt, og gi meg mer kunnskap om bærekraft og innovasjon, som er

fokusområder hos Æra. For at vi som antropologer skal kunne bidra til en bærekraftig utvikling er det ifølge Hirsh (2020) nødvendig at vi lærer om hva som “skjer på bakkenivå i hverdagslivet til vanlige mennesker” (egen oversettelse; Hirsh, 2020, s.3). Dette er nøyaktig hva jeg har fått være med på å gjøre gjennom mitt internship i Æra. I prosjektene er deltakerne “mannen i gata”, familier av ulike størrelser, med ulike liv, i ulike deler av landet.

I ‘Ethnography in practice’ hadde vi en rekke workshops som skulle lære oss hvordan vi kan bruke kunnskapen vi har tilegnet oss gjennom mastergraden i arbeidslivet etter endte studier. Vi fikk høre om en rekke egenskaper og kunnskaper vi kunne dra nytte av i en jobb utenfor akademia. En av tingene jeg dro mest nytte av gjennom internskapet var evnen til å trekke linjer. Som Lasaster-Wille (2018) sier det, så er en av de tingene som skiller antropologer fra andre at de ser koblinger mellom individer og større sosiale strukturer, som ikke andre ser like klart (Lasater-Wille, 2018, s.2). Det er en styrke jeg håper å kunne spille på i resten av arbeidslivet også.

Nolan (2017) skriver også om en rekke nøkkel-metoder innen sosialantropologisk utdanning. Blant disse, som inkluderer research design, litteratur søk, intervjuer, observasjon, design og analyse (Nolan, 2017 s.90), vil jeg si at jeg på den ene eller andre måten var innom alle i løpet av internship perioden min. Selv om intervjuer og design (av samtaleguiden) var i form av transkribering og analyse av min mentor’s intervjuer, samt å sette meg inn i samtaleguidene hun hadde laget til prosjektene jeg jobbet på. Jeg lærte mye av å se på hvordan hun stilte spørsmål og utformet samtaleguidene. Etterhvert fikk jeg også muligheten til å bidra til en ny samtaleguide til et av prosjektene. I ettertid av internskapet har jeg selv utført intervjuer på Dypdykket prosjektet, samt vært med i prosessen rundt den nye samtaleguiden. Alt dette ser jeg på som uvurderlig erfaring før mitt eget feltarbeid i høst.

Hva mer har jeg lært gjennom internskapet mitt hos Æra?

Som nevnt tidligere har jeg lært mer om hvordan vi som antropologer ser på og takler en oppgave. Dypdykket omhandlet pandemien vi lever i og hvordan den påvirker folks liv i praksis. Ettersom pandemien har ført til mye usikkerhet i folks livssituasjon har det også vært umulig å sette en sluttdato på prosjektet. Etter utallige utvidelser av prosjektet står vi fortsatt midt oppi det på ubestemt tid. Selv om jeg enda ikke har gjennomført feltarbeidet mitt har jeg lært mye gjennom masteren om hvordan situasjonen raskt kan endre seg i felt. Dette krever

en tilpasningsdyktighet hos oss som sosialantropologer, hvor vi kan måtte leve med usikkerheten rundt hvordan prosjektet vårt utvikler seg. Dette har også vært tilfellet for prosjektet jeg har jobbet på. Dette ble derimot ikke tydelig for meg før kollegaer fra andre fagfelt begynte å stille spørsmål ved den manglende prosjekt fremgangen og mangel på konklusjoner som kunne presenteres for potensielle kunder.

Mobiletnografi var et nytt konsept for meg da jeg først startet i Æra. De tok i bruk metoden også før pandemien, men det kan argumenteres at den har blitt enda viktigere det siste året. Gjennom appen MyInsight la deltakerne i prosjektet inn videosnutter som svar på oppgaver, laget av de ansvarlige for prosjektet. På den måten fikk vi innblikk i deltakernes dagligliv, uavhengig av fysisk avstand. Med en rekke reiserestriksjoner har det dermed fortsatt vært mulig å gjennomføre en form for deltakende observasjon. Gjennom intervjuene i forkant hadde deltakerne i stor grad fått tillit nok til at de delte åpent om personlige deler av sine liv, slik som hva de kaster i do, at de er på vei til sykehuset med kona som skal føde eller hvor vanskelig det er å ikke kunne se familien i utlandet på over et år. Mobiletnografi er en metode jeg vil ta med meg videre, og kommer til å bruke i situasjoner hvor deltakende observasjon ikke er mulig å gjennomføre i person.

Hva har internshipet gitt meg?

Internshipet mitt i Æra har vært viktig for videre muligheter etter endt master. Det har gitt meg en uvurderlig inngang inn i arbeidslivet. Etter internshipet har jeg fått muligheten til å jobbe deltid på et av prosjektene jeg jobbet på under internshipet. Der har jeg ansvar for gjennomføring av intervjuer med deltakere og oppfølging av dem gjennom mobil etnografien. Jeg får også delta på analyse møter med de andre i Æra. Erfaringen jeg får gjennom denne nye jobben ser jeg på som veldig nyttig både opp mot mitt eget feltarbeid og for å finne en relevant jobb etter masteren. Før internshipet hadde jeg minimalt med erfaring i å intervjuer deltakere på et prosjekt. Etterhvert som jeg har både transkribert, analysert og nå i ettertid også gjennomført intervjuer føler jeg meg mer forberedt på mine egne intervjuer i felt. I kombinasjon med muligheten til å jobbe sammen med eksperter og kollegaer fra en rekke ulike fagområder vil jeg si at det å velge internship som et emne på master i sosialantropologi er en gylden mulighet for kunnskap, erfaring og økt antropologisk selvtillit.

Kildeliste:

Anderson, B.(2010) Imagined Communities. I P. Spencer & H. Wollman (Red.) *The Ethnicity reader: nationalism, multiculturalism and migration* (s. 48-59). Polity Press.

Appadurai, A.(1996) Here and Now. I *Modernity at Large: Cultural Dimensions of Globalization* (s. 1-23). University of Minnesota Press.

Eriksen, T.H. (2016) Le monde est trop plein. I *Overheating: An Anthropology of Accelerated Change* (s. 1-15). Pluto Press.

Harden, J. (2011). Native like me: Confessions of an Asiatic black anthropologist. *Critique of Anthropology*. 31(2), 139-155.

Hirsh, E. (2020) Sustainable development. Franklin and Marshall College. 1-20

Lasater-Wille, A. (2018). Feeding Innovation in Business Anthropology. *Anthropology News*. 1-3. DOI: 10.1111/AN.827

Matsutake Worlds Research Group (2012). A new form of collaboration in cultural anthropology: Matsutake worlds. I A.C.G.M. Robben & J. A. Sluka (Red.) *Ethnographic Fieldwork. An anthropological reader* (s. 409-439). Wiley-Blackwell.

Melhuus, M.(2007) Procreative Imaginations: When Experts Disagree on the Meaning of Kinship. I M.E. Lien & M. Melhuus (Red.) *Holding worlds together: ethnographies of knowing and belonging* (s. 37-56). Berghan Books.

Nolan, R. W. (2017) Using Anthropology in the World. A Guide to Becoming an Anthropologist Practitioner. Routledge.

Passaro, J. (1997). You can't take the subway to the field! 'Village' epistemologies in the global village. I A. Gupta & J. Ferguson (Red.), *Anthropological Locations* (s. 147-162). University of California Press.

Scheper-Hughes, N. (2000) Ire in Ireland. In A.C.G.M. Robben & J. A. Sluka (Red.) *Ethnographic Fieldwork. An anthropological reader* (s. 219-233). Wiley Blackwell.